

Hồi 35

Huỳnh Đệ Tương Tàn

L

ời cung khai của Tam Tuyệt Đạo Nhân khiến cả ba thiếu nữ cùng kinh ngạc đứng ngây ra.

Theo lời kể của tất cả các nhân chứng có mặt tại Tường An Khách Điểm hôm đó thì hung thủ đã tẩu thoát trước đó, chỉ có một mình Giang Tứ Châu đến kịp bắt gặp và nhận ra hung thủ là Kinh Thiên Kiếm, chính vì thế mà hắn bị giết để diệt khẩu.

Ngay Hoàng Thiên Vũ, Hồ Điệp Cô Nương cũng suy đoán rằng người hiếp sát Đồ Tử Yến là Dịch Trường Phong hoặc kẻ mang mặt nạ hắn, vì tên này có diện mạo rất giống Hoàng Thiên Vũ, sau đó cố tình lộ mặt ra trước nhân chứng nào đó, thừa nhận mình là Kinh Thiên Kiếm, nhưng có lẽ song phương đã giao thủ nên Giang Tứ Châu bị trọng thương...

Bây giờ Tam Tuyệt Đạo Nhân lại khai rằng hung thủ là Giang Tứ Châu, vậy thì vụ án xảy ra thế nào?

Cả Trương Nhược Huyền và Hồng Cẩm cùng kinh dị kêu lên:

- Sao lại là Giang Tứ Châu? Chẳng phải hắn bị hung thủ giết chết rồi ư?

Hồ Điệp Cô Nương nói:

- Ta hiểu rồi. Hắn tự bày ra khổ nhục kế để đánh lừa mọi người, kỳ thực hắn chỉ giả chết thôi chứ gì?

Tam Tuyệt Đạo Nhân gật đầu.

Hồ Điệp Cô Nương lại hỏi:

- Vậy ai đã giết Tổng chấp sự Cam Bất Phàm?

- Cũng là Giang Tứ Châu. Nhưng lần này hắn mang bộ da mặt của Dịch Trường Phong, sau khi giết Cam Bất Phàm thì cố tình để lộ mặt cho bọn võ sĩ trong đội Cẩm Vệ của Võ Minh thấy. Trong số này có tên đã từng phục vụ dưới quyền Kinh Thiên Kiếm nên tin rằng hung thủ chính là hắn. Điều này càng khẳng định lời Giang Tứ Châu trước đó để không ai nghi ngờ...

Hồng Cẩm nói:

- Âm mưu thật là thâm hiểm. Quả nhiên các người đã thực hiện được ý đồ, hãm hại Vũ đại ca khổ như thế...

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Đường đường là nhi tử của vị Trưởng lão đầu tọa của Võ Minh mà cam tâm bán mình cho bọn ác quỷ các người...

Tam Tuyệt Đạo Nhân chột hỏi:

- Cô nương cho là thế ư?

Hồ Điệp Cô Nường ngơ ngác hỏi:

- Không phải sao? Vậy Giang Tứ Châu đóng vai trò gì trong âm mưu này?

Tam Tuyệt Đạo Nhân lắc đầu nói:

- Cái đó thì lão đạo ta không thể trả lời. Cô nương muốn hành hạ thế nào cũng đành chịu thôi!

Giọng hần đầy thống khổ và nhẫn nhục.

Hồ Điệp Cô Nường lạnh giọng:

- Đó là người tự chuốc lấy đau khổ, chớ trách bốn cô nương!

Dứt lời xuất chỉ định điểm tới.

Tam Tuyệt Đạo Nhân thở dài một tiếng, nhắm mắt lại.

Trương Nhược Huyền chột ngăn lại nói:

- Hồ Điệp thư thư. Đừng mất thời gian vô ích nữa. Tôi đoán ra Giang Tứ Châu giữ vai trò gì trong vụ âm mưu này rồi!

Hồ Điệp Cô Nường hỏi:

- Ý của cô...

Trương Nhược Huyền cười nói:

- Không phải ngẫu nhiên mà Giang Thượng Hàn chịu trách nhiệm thi hành án tử hình lại để hần sống sót, nay Giang Tứ Châu lại là đồng bọn của hần, như thế có nghĩa thế nào không cần nói cũng biết...

Hồ Điệp Cô Nường mở to mắt hỏi:

- Như vậy là chính Giang Thượng Hàn...

Trương Nhược Huyền xua tay nói:

- Sự việc sẽ được chứng minh.

Rồi nhìn Tam Tuyệt Đạo Nhân hỏi:

- Hiện giờ Giang Tứ Châu ở đâu?

Vì được Trương Nhược Huyền ngăn Hồ Điệp Cô Nương dùng Tam Chỉ Sư Hồn hành hạ nên Tam Tuyệt Đạo Nhân nảy ra lòng cảm kích liền trả lời:

- Hiện giờ hắn ở ngay trong Quỷ Khâu này.

Hồ Điệp Cô Nương hỏi:

- Cách mở cửa huyết mộ thế nào?

Tam Tuyệt Đạo Nhân đáp:

- Trên tường vách bên tả có một nốt nhỏ bằng miệng cốc trà màu đen cao ngang tầm ngực. Cứ bấm vào đó là động khẩu mở ra.

Trương Nhược Huyền nói:

- Bây giờ người hãy chịu khó một chút. Sau này nếu chịu khai thật mọi việc, có thể chúng ta sẽ xét mà khoan dung, tha cho khỏi chết.

Dứt lời xuất chỉ đập vào Thùy huyết của lão đạo rồi bảo Hồng Cẩm:

- Cẩm muội, mang hắn đi!

Hồng Cẩm xách Tam Tuyệt Đạo Nhân lên theo Hồ Điệp Cô Nương và Trương Nhược Huyền quay lại động khẩu.

Hai tỷ muội qua mấy ngày xa cách gặp lại nhau mừng mừng tủi tủi kể cho nhau nghe tình hình mấy ngày qua mình gặp phải.

Trương Nhược Huyền rất ân hận vì hành động của mình trước đây đối với Hoàng Thiên Vũ, nhưng nàng cũng nhẹ lòng khi biết chàng vẫn như xưa...

Đến động khẩu, Hồ Điệp Cô Nương theo hướng dẫn của Tam Tuyệt Đạo Nhân dễ dàng tìm ra cơ quan mở cửa.

Ba người lao ra khỏi hầm mộ...

oOo

Cuộc đấu đã diễn ra chừng một canh giờ.

Lúc đó mặt trời đã lên cao, soi rõ cảnh tượng vô cùng thảm khốc ở đấu trường.

Bọn võ sĩ trong Cấm Vệ Đội đã bị thương vong gần hết, có tới hơn hai mươi tên nằm la liệt giữa khu hoang mộ, chỉ còn tên Phó Lãnh đội Phùng Căn tuy đã bị thương vẫn tiếp tục chiến đấu và sau bảy tên khác vẫn vây lấy Hoàng Thiên Vũ...

Trưởng lão Vũ Văn Tần và tên hán tử trùm mặt vẫn chưa xuất chiến, bình thần đứng ngoài quan sát, ánh mắt vẫn hằn lên đầy sát cơ.

Tử khí và mùi huyết tanh bốc lên sặc sụa.

Bộ lam y của Hoàng Thiên Vũ giờ đã nhuộm máu đỏ lôm.

Lần đầu tiên chàng phải giết người thảm khốc đến thế, hơn nữa đối phương không phải là kẻ thù, trái lại trước đây còn là thủ hạ của chàng.

Tuy vậy chàng nghiêng rằng cố chịu thương tâm, chiêu phát ra quyết không nường tay, vì nếu thế sẽ phải trả giá bằng cả sinh mạng của bản thân chàng.

Chỉ có một ý nghĩ thôi thúc chàng quyết chiến:

"Bất cứ giá nào, mình bắt buộc phải tra rõ sự thật. Bởi bây giờ chết đi, chẳng những không tra rõ nguyên nhân sự mất tích đầy bí ẩn của sư phụ mà còn vĩnh viễn để lại mối ô nhục không thể gột rửa cho gia đình và sư môn..."

Lại thêm ba tên nữa trúng kiếm ngã xuống...

Nhưng sức lực của Hoàng Thiên Vũ cũng hao tổn rất nhiều.

Trưởng lão Vũ Văn Tần quay lại nói với tên hán tử trùm mặt:

- Xem ra hãn chỉ còn bốn năm thành công lực nữa thôi. Nên kết thúc sớm đi, đừng để đêm dài nhiều mộng, bốn tọa sẽ xuất chiến khi cần thiết.

Tên hán tử gạt đầu, rút kiếm tiến vào đấu trường.

Vũ Văn Tần ra lệnh cho ba bốn tên võ sĩ còn lại:

- Lui ra!

Bọn này được lệnh như chết đi sống lại, vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến.

Vũ Văn Tần cũng bước đến gần nói:

- Hoàng Thiên Vũ! Người chẳng những đã làm nhục sư môn mà còn gây ảnh hưởng tới cả Võ Minh. Hôm nay ngươi còn dám chống lại Võ Minh, không tiếc máu của huynh đệ mình trước đây. Với hạng như ngươi không còn một sự khoan thứ nào, bây giờ đã tới lúc ngươi đền tội!

Lúc đầu thì Hoàng Thiên Vũ cốt chỉ tự vệ cố tránh đả thương, nhưng lúc này thì chàng nổi giận thực sự.

Một Trưởng lão Võ Minh mà thản nhiên đứng ngoài để mặc cho thủ hạ thay nhau ngã xuống tới tên cuối cùng, với ý đồ rất rõ là thí mạng chúng để làm hao tổn chân khí của chàng.

Hơn nữa càng thấy bản chất đê hèn của Vũ Văn Tần, nổi hoài nghi về sự xuất hiện rất trùng hợp của bọn người này vào lúc sáng tinh mơ đúng nơi mà Bạch phát lão nhân dụ chàng đến càng tăng.

Câu nói của Hồ Điệp Cô Nường còn văng vẳng bên tai chàng:

"Muội cho rằng có khúc mắc gì đây, không phải vô cớ mà Bạch phát lão nhân chạy thẳng vào chỗ mai phục của Võ Minh vào lúc sáng tinh mơ thế này..."

Từ chỗ hoài nghi, chàng trở nên căm hận, hận luôn cả bọn võ sĩ từng là thuộc hạ của mình nhắm mắt làm theo lệnh của tên Trưởng lão độc ác kia.

Nay nghe Vũ Văn Tần nói vậy, Hoàng Thiên Vũ không thêm trả lời.

Chàng biết mình đã hao tổn rất nhiều sức lực, cần phải tiết kiệm ngay cả từng lời nói, bởi lúc này có nói gì cũng vô nghĩa...

Trận đấu tạm ngưng, Phó Lãnh đội Phùng Căn cùng bốn tên vừa ngưng chiến thu nhặt những người bị thương, chăm sóc cho chúng.

Chỉ có sáu tên bị giết, số còn lại đều bị thương, cả thảy hơn hai chục tên được đưa đến một lãng mộ gần đó chữa trị.

Tên hán tử trùm mặt tay cầm chắc trường kiếm, chậm rãi bước tới gần:

Hoàng Thiên Vũ nghĩ thầm:

"Trong Võ Minh đã có nghiêm lệnh tuyệt đối không được dùng khăn bịt mặt để giao chiến, chỉ trừ một số trường hợp điều tra phải giấu kín thân phận. Tên này đã làm trái với quy định, chắc không phải là người của Võ Minh. Vậy hắn là ai?"

Chàng chợt có nhận xét rằng từ khi xuất hiện tới nay, đã qua một canh giờ mà hán tử đó vẫn không hé răng nói một tiếng.

Chẳng lẽ hắn sợ bị nhận ra giọng nói, chúng tỏ là người quen?

Rất có khả năng, vì nếu không, tại sao hắn phải bịt mặt?

Nghĩ thế, sự hoài nghi trong chàng càng tăng.

Từ ý định thoát khỏi vòng vây, Hoàng Thiên Vũ đi tới quyết tâm phải vạch mặt tên này, có nhiều khả năng hắn là một mắt xích trong âm mưu hãm hại chàng, thậm chí hắn còn có liên quan đến vụ thảm án ở Đăng Phong...

Tên hán tử vùng kiếm tấn công, vẫn không nói một lời.

Ngay chiêu đầu tiên, hắn đã hạ sát thủ, tạo thành năm đóa kiếm hoa nhằm vào năm chỗ tử huyết trên người Hoàng Thiên Vũ.

Xem ra kiếm pháp và võ công của tên hán tử không phải tầm thường, xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm.

Hoàng Thiên Vũ đã định chủ ý, dốc toàn lực thi triển một chiêu tuyệt học trong Bích Lịch Kiếm Pháp.

Từ đầu chàng chưa từng dùng tới kiếm pháp này nên tên hán tử hoàn toàn bị bất ngờ, không tin trên đời lại có kiếm pháp thần diệu đến thế, khi nhận ra sai lầm thì đã muộn!

"Choang" một tiếng, thanh trường kiếm của tên hán tử bị đánh bật lên trời, vạch ra một ánh chớp rơi cách hiện trường tới sáu bảy trượng.

Tên này chỉ cảm thấy cánh tay tê đi, kinh hồn bạt vía chưa kịp định thần thì Hoàng Thiên Vũ đã xông tới.

Giữa lúc ấy thì một bóng người lao tới vùng kiếm chặn Hoàng Thiên Vũ cứu được tính mạng của tên hán tử.

Người đó không phải ai khác chính là Vũ Văn Tần, Trưởng lão Võ Minh.

Ngay lúc đó có ba nhân ảnh lướt tới hiện trường.

Người đi đầu từ xa đã gọi to:

- Vũ Văn Trưởng lão! Xin dừng tay!

Hai người cùng lùi ra nhìn lại.

Ba người kia chớp mắt đã đến trước khu mộ. Đi đầu là Quách Trung, Hình đường Đường chủ Võ Minh, phía sau là Đồ gia huynh đệ.

Quách Trung lướt mắt nhìn khắp đầu trường với ngổn ngang người chết, kẻ bị thương rồi thở dài nói:

- Đáng tiếc là hạ tọa đến muộn để xảy ra hậu quả tàn khốc này...

Vũ Văn Tần danh giọng:

- Quách Đường chủ! Người chỉ nghĩ đến tình thân giao với tội đồ, thoái thác trọng trách của Minh chủ giao cho, còn phản kháng lệnh dụ của Trưởng lão đường, bao biện cho hung thủ. Nay việc đã thế này, người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!

Quách Trung phản kháng:

- Nhưng Hoàng lão đệ không có tội...

Vũ Văn Tần quát lên:

- Bây giờ mà người còn dám bảo là không có tội ư?

Lão khoát tay xung quanh hiện trường nói tiếp:

- Vụ án trước đây nhân chứng, vật chứng đầy đủ. Chính Giang Tứ Châu trước khi chết đã chỉ đích danh hung thủ. Việc Kinh Thiên Kiếm giết chết Cam Tổng chấp sự có tới ba võ sĩ trong đội Cẩm Vệ chứng kiến tận mắt, việc đó còn chối cãi sao được?

Quách Trung nói:

- Theo điều tra của hạ tọa, người gây án đã mang da mặt của Dịch Trường Phong rất giống với Hoàng lão đệ, vì thế cả Giang lão đệ lẫn ba tên võ sĩ đều bị nhầm...

Vũ Văn Tần cướp lời:

- Hồ đồ! Chứng cứ đâu?

Quách Trung lúng túng đáp:

- Chứng cứ... bị một nữ nhân lấy mất rồi... nhưng có hai vị công tử này chứng kiến tận mắt.

Đồ gia huynh đệ không nói gì.

Vũ Văn Tần giần giọng:

- Cho dù là một tấm da mặt thì đã nói lên được điều gì chứ? Huống chi lúc này mấy chục người chết và bị thương, đủ để khép hẳn vào tội chết một trăm lần! Quách Đường chủ! Thi hành nhiệm vụ đi! Bỏ tọa thay mặt cho Trưởng lão đường ra lệnh tử hình thủ phạm ngay tại đây không cần xét xử.

Quách Trung ngập ngừng nói:

- Cái đó...

Vũ Văn Tần quát lên:

- Thế nào? Đường chủ định kháng lệnh Trưởng lão đường hay sao? Người có biết như vậy sẽ phải chịu tội thế nào không?

Quách Trung trấn tĩnh lại ngay, rần rởn đáp:

- Nhưng hạ tọa có chứng cứ để khẳng định rằng Hoàng lão đệ không có tội! Hạ tọa sẽ chịu trách nhiệm việc này trước Minh chủ và Trưởng lão đường!

Vũ Văn Tần giận run lên, quát:

- Đó là hành vi phản bội Võ Minh! Đường chủ sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả! Còn bây giờ người nói đi, có chấp hành chỉ thị của bốn tọa không?

Quách Trung bình tĩnh trả lời:

- Hạ tọa sẵn sàng chịu tội trước Minh chủ và Trưởng lão đường, nhưng ở đây hạ tọa có chức trách là bắt đúng người, xử đúng tội. Vì thực sự Hoàng lão đệ không có tội vì thế hạ tọa không thể xuất thủ được. Còn việc ở đây, không phải chỉ một mình Hoàng lão đệ có lỗi...

Chợt chỉ vào tên hán tử bịt mặt hỏi:

- Vũ Văn Trưởng lão, vị này là ai?

Vũ Văn Tàn "Hừ" một tiếng quát:

- Đó không phải là việc của người! Quách Đường chủ có ý giám sát hành động của bốn tọa hay sao?

Quách Trung cương nghị trả lời:

- Hạ tọa không có ý đó. Nhưng Võ Minh xưa nay tra án bắt người đều hành động đường đường chính chính, lệnh của Minh chủ là không được trù đầu bịt mặt như vậy.

Vũ Văn Tàn giận đỏ mặt tía tai, nghiêng rằng nói:

- Vô lễ! Đây là trường hợp đặc biệt nên phải dùng biện pháp đặc biệt. Người dám bình phẩm hành động của bốn tọa ư?

Quách Trung bình tĩnh đáp:

- Không dám! Nhưng việc tra án bắt người đều phải làm đúng nguyên tắc. Vũ Văn Trưởng lão không những dùng ngoại nhân thay việc của mình mà còn dùng tính mạng của nhiều người để hao tổn chân lực của đối phương là trái với quy cũ và tôn chỉ của Võ Minh! Hạ tọa tuy thân phận nhỏ nhưng chức trách là Hình đường Đường chủ không thể tán thành...

Vũ Văn Tàn đuối lý, hàm hồ quát lên:

- Quách Đường chủ! Khi về Võ Minh sẽ có người chủ trì việc này!

Nói vậy nhưng lão lại nghĩ thầm:

"Đồng đảng của đối phương chắc là bị giết cả rồi, chỉ còn lại một mình Hoàng Thiên Vũ thôi. Chỉ cần giết hấn là mọi việc kết thúc, vì người chết là yên chuyện. Xem ra không thể bức bách Quách Trung xuất thủ được, vậy mình nên nhân cơ hội công lực Hoàng Thiên Vũ chưa khôi phục mà giết đi. Đồ gia huynh đệ đã mấy lần giao chiến với

Kinh Thiên Kiếm nên nhất định không ủng hộ hấn. Còn Quách Trung, nói gì thì hấn cũng không dám xuất thủ đối với một Trưởng lão Võ Minh."

Ý đã quyết, lão liền đưa mắt ra hiệu cho tên hán tử.

Tên này đã nhặt thanh kiếm cầm trong tay hiểu ý gật đầu.

Vũ Văn Tần bước lên trước mặt Hoàng Thiên Vũ chỉ kiếm quát:

- Rút kiếm! Bồn tọa sẽ chủ trì công đạo! Cho phép người được xuất kiếm tự vệ!

Hoàng Thiên Vũ từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời.

Từ khi Quách Trung xuất hiện, chàng không hy vọng mình có thêm trợ thủ, vì có Trưởng lão Võ Minh ở đây, Quách Trung không thể trái lệnh xuất thủ để trợ giúp chàng được, đương nhiên phải làm theo lệnh Vũ Văn Tần.

Nay ông ta dám trái lệnh Trưởng lão không chịu giao chiến với Hoàng Thiên Vũ đã làm chàng cảm kích lắm rồi.

Vũ Văn Tần đã mấy lần hăm chàng vào tuyệt địa, nhất là hôm nay lão ra lệnh chặn chàng lại để Bạch phát lão nhân chạy thoát, phá hoại cơ hội tự mình oan cho mình tưởng chừng đã nắm chắc trong tay, đặc biệt là thủ đoạn hèn hạ dùng tính mạng của mấy chục võ sĩ để làm suy kiệt chân lực của chàng cho đến thời điểm cuối cùng lão mới chịu xuất thủ, điều đó khiến chàng nổi giận.

Ngoài ra, mối nghi ngờ về việc Vũ Văn Tần cho thủ hạ bố trí ở đây như tấm lưới giăng sẵn mà Bạch phát lão nhân là một con mồi đã làm tăng nỗi nghi ngờ của chàng vào vai trò của lão ta trong vụ này.

Cho dù lão ta không liên quan đến những kẻ mưu hại chàng thì cũng mượn có chủ trì công đạo để bức hại chàng cho bằng được.

Nếu động cơ đã thiên lệch như vậy thì chủ trì công đạo gì?

Trước nay, Hoàng Thiên Vũ luôn luôn tôn trọng mọi mệnh lệnh của Minh chủ và Trưởng lão đường, nhưng hôm nay chàng lại cho rằng chính Vũ Văn Tần là một trong những kẻ hăm hại mình, bất luận lão ta có quan hệ đến âm mưu đó hay không.

Chàng bước lên cách Vũ Văn Tần năm bước, đứng ở cự ly sẵn sàng xuất thủ.

Quách Trung và Đồ gia huynh đệ đứng cách hai trượng quan sát.

Tên hán tử bịt mặt đứng đối diện với hai người này, ánh mắt thỉnh thoảng lại phát ra những tia rất khó tả.

Phó Lãnh đội Phùng Căn và hơn mười tên võ sĩ thương thế đỡ hơn cũng đứng tùm lại chờ xem cuộc kịch chiến sắp diễn ra.

Hoàng Thiên Vũ cầm chắc Hàn Anh Kiếm, hạ quyết tâm tiêu diệt đối thủ, bất chấp hậu quả thế nào.

Có Quách Trung đứng về phía mình, chàng càng thêm vững tin rằng hành động của mình sẽ không đắc tội với Võ Minh.

Hai đối thủ trừng trừng nhìn nhau, vẻ mặt đầy căng thẳng và quyết tâm.

Sát khí bao trùm từng tấc không gian.

Tuy biết rõ đối phương hao tổn quá nửa chân lực, nhưng thấy kiếm pháp Hoàng Thiên Vũ thần kỳ như vậy, nhất là vừa rồi chỉ một chiêu suýt nữa thì lấy mạng hán tử bịt mắt nên Vũ Văn Tần không mảy may dám khinh suất.

Hai thanh kiếm cùng đưa chéo lên phản chiếu ánh nắng mai thành những luồng sáng gần như đứng yên. Cả hai người giống như đã hóa đá, chỉ có đôi mắt là sống động, nhìn vào mắt nhau không chớp.

Những người đứng xung quanh ngừng thở nhìn vào, ngay cả những tên bị thương cũng thôi rên rỉ, mọi ánh mắt đều tập trung vào một điểm.

Ai cũng hiểu rằng họ đang chờ đợi một cuộc đấu độc nhất vô nhị trong đời, cuộc đấu nhất định sẽ kinh tâm động phách. Chỉ cần xuất thủ là đủ làm cho thạch phá thiên kinh, rất có khả năng chỉ một vài chiêu thôi là phân xuất thắng bại, thậm chí không ngoại trừ chuyện sinh tử nữa...

Nhưng vì lý do gì mà hai người này thù hận nhau đến thế? Trước đây họ cùng là người trong Võ Minh, cùng làm theo một mệnh lệnh, có cùng tôn chỉ mục đích...

Với Hoàng Thiên Vũ thì còn có thể hiểu được, vì chàng giống như con thú bị săn đuổi, bị bức ép tới bước đường cùng, cần phải bảo vệ mạng sống.

Nhất là Quách Trung càng hiểu hơn mạng sống của Hoàng lão đệ lúc này quan trọng đến thế nào.

Chỉ cần chàng sống qua trận này, nỗi hăm oan sẽ được làm sáng tỏ, danh dự sẽ phục hồi, những hành động thái quá, thậm chí xảy ra sát nhân mà mấy hôm nay chàng bắt buộc phạm phải sẽ được tha thứ.

Trái lại, nếu bại trận này, chẳng những danh bại thân vong ôm hận mà chết, nỗi oan sẽ không bao giờ được giải, gia môn và sư thừa vĩnh viễn chịu nhục mà đến cả

Quách Trung cũng không còn mạng, và chủ yếu là vụ mất tích đầy bí ẩn của sư phụ chàng sẽ vĩnh viễn trầm luân, không có lời giải đáp.

Còn Vũ Văn Tần, vì sao với tư cách đại diện tối cao của Võ Minh mà hành động không thấu tình đạt lý, quá cứng nhắc và có vẻ giống như thù hằn cá nhân như vậy?

Không ai giải thích được điều đó nhưng nhìn vào vẻ mặt và ánh mắt của hai đối thủ, ai cũng tin rằng sắp tới sẽ là cuộc đối đầu sinh tử giữa hai đại cao thủ chứ chẳng nghi.

Không những trong khu vực hiện trường mà cả Quỷ Khâu đều im lìm như chết.

Rốt cuộc, điều khiến người ta chờ đợi đã xảy ra.

Hai người đang đứng im như tượng bỗng như sống dậy, lao vào nhau như tia chớp, ánh kiếm sáng lòà...

Cả hai đều tấn công cùng một lúc.

Hành động của cả hai đều nhanh đến xuất kỳ, tựa hồ mọi tế bào trong cơ thể đều phục vụ cho cuộc công kích.

Bên ngoài không ai thấy rõ động tác và đường kiếm của mỗi bên, lại càng không nhận ra chiêu thức, chỉ thấy hai lưỡi kiếm loang loáng gần như hòa quyện vào nhau cùng một chuỗi tiếng nổ phát ra như sấm rền.

Mấy chục người đứng ngoài thấy tim mình như nhói lên.

Thời gian như ngưng kết lại, không ai ý niệm được cú kích vừa rồi nhanh hay chậm, một chiêu hay một trăm chiêu?

Chỉ thấy hai đối thủ tách nhau ra, thân ảnh loạng choạng, tay cầm kiếm run run, sắc mặt tái nhợt, đưa mắt thất thần nhìn nhau rồi không ai gượng nổi cùng ngã phịch xuống.

Kết cục lưỡng bại câu thương?

Một tiếng la kinh hãi nhất loạt phát ra từ mấy chục miệng người.

Sau khi ngã xuống, cả hai cùng dốc hết tàn lực chống tay ngôi lên.

Bây giờ mọi người mới nhận ra từ ngực trái Vũ Văn Tần máu tuôn ra thành một dòng thấm đỏ vạt áo chảy dài xuống đất.

Hiển nhiên đó là vết thương chí mạng.

Hoàng Thiên Vũ khắp người đổ ngầu từ trước giống như một con người máu nên không biết bị thương ở đâu.

Vừa lúc ấy chợt có ba bóng người dáng vóc nhỏ nhắn lao tới như bay. Cả ba vừa tới hiện trường đứng sững ra chốc lát.

Người chạy sau cùng vút xuống đất một thân người bất động rồi bổ tới Hoàng Thiên Vũ kêu lên:

- Vũ đại ca! Huynh có sao không?

Vừa gọi vừa sờ vào mặt, vào bộ y phục đỏ lòm của chàng, nước mắt trào ra giàn giụa.

Người đó chính là Hồng Cẩm.

Hai người còn lại đương nhiên là Hồ Điệp Cô Nường và Trương Nhược Huyền, tuy cả hai hết sức xúc động nhưng không ai dám biểu lộ tình cảm giống như Hồng Cẩm.

Hoàng Thiên Vũ nở nụ cười thâm đạm buông lời an ủi:

- Cẩm muội! Ta không sao đâu! Chỉ bị kiệt sức thôi, không nguy hiểm đến tính mạng!

Chợt nghe Quách Trung quát lên:

- Đứng lại!

- o O o -